

LIBRIS

We know
books

JENNIFER LYNN BARNES

The title 'MINTI GENIALE' is presented in a bold, white, sans-serif font. The letters are cut out of a dark, textured background that is shaped like several interlocking puzzle pieces. The overall composition is centered and occupies the middle portion of the cover.

MINTI
GENIALE

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

The logo for Storia Books features a stylized letter 'S' inside a gear-like shape. Below this graphic, the words 'STORIA' and 'BOOKS' are stacked vertically in a clean, sans-serif font.

STORIA
BOOKS

The logo for the YA Colectia Young Adult series consists of the letters 'YA' in a large, bold, sans-serif font. To the right of 'YA', the words 'COLECTIA', 'YOUNG', and 'ADULT' are stacked vertically in a smaller, all-caps, sans-serif font.

YA
COLECTIA
YOUNG
ADULT

LIBRIS

We know
books

**PARTEA I:
CERTITUDINEA**

Ai ales și ai ales bine. Poate că ea va fi aceea care te va opri. Poate că ea va fi diferită. Poate că ea va fi de ajuns.

Singurul lucru cert este că e specială.

Bănuiești că e vorba despre ochii ei – nu culoarea: un albastru rece și străveziu. Nu genele sau forma, nici faptul că nu e nevoie să fie conturați cu creion dermatograf ca să semene cu ai unei pisici.

Nu, marea atracție se găsește în spatele aceluia albastru ca de gheață. Simți asta de fiecare dată când te uiți la ea. Certitudinea. Conștientizarea. Licărirea aceea nelumească cu care convinge oamenii că e autentică.

Poate că este.

Poate chiar vede lucruri. Poate că știe lucruri. Poate că e tot ceea ce susține că e, ba chiar mai mult. Dar când o privești, când îi numeri respirațiile, zâmbești, pentru că, în adâncul sufletului, știi că n-o să te oprească.

Nu vrei cu adevărat să te oprească.

E fragilă.

Perfectă.

Însemnată.

Și singurul lucru pe care această față cu așa-zise puteri psihice n-o să-l vadă ești tu.

Programul de lucru era teribil. Bacșișurile erau și mai rele, iar majoritatea colegilor mei categoric lăseau de dorit, dar *c'est la vie, que serà serà**, introduceți aici clișeul vostru preferat din orice limbă străină. Era un job de vară și mă scăpa de gura *nonnei***. Totodată, le împiedica pe diversele mele rude – unchi, mătuși și veri – să se simtă obligate să-mi ofere temporar de lucru la restaurantul/măcelăria/biroul de avocatură/magazinul lor. Având în vedere că familia tatei e foarte numeroasă, foarte extinsă (și foarte italiană), posibilitățile sunt nesfârșite, dar toate, variațiuni ale aceleiași teme.

Tata locuia în celălalt capăt al lumii. Mama era dată dispărută și se presupunea că murise. Rămăsesem în grija tuturor și a nimănu.

Adolescentă, bănuită a avea probleme.

— Comanda!

Cu o îndemânare exersată, am luat cu mâna stângă o farfurie cu clătite (cu bacon alături) și cu dreapta un *burrito* de mic-dejun (cu garnitură de ardei iuți) atât de mare, încât trebuia ținut cu două mâini. Dacă n-aveam să mă descurc bine în toamnă la SAT*** mă aștepta un viitor strălucit în industria de doi bani a restaurantelor mici.

* *Ce va fi va fi!* (lb. fr.)(n.r.).

** „Bunica”, în limba italiană (n.t.).

*** Acronim pentru Standardized Achievement Test, test standardizat având ca obiective evaluarea reușitei școlare și obținerea unui scor cât mai bun pentru aplicarea și studierea în cadrul universităților din SUA (n.r.).

— Clătite cu bacon. Burrito de mic-dejun cu ardei iuți, spun, așezând farfuriile pe masă. Vă mai pot servi cu ceva, domnilor?

Am știut exact ce aveau să spună, înainte să deschidă gura. Tipul din stânga va cere mai mult unt. Și cel din dreapta? Trebuia să mai bea un pahar cu apă înainte chiar să se gândească la ardeii ăia.

Eram aproape sigură că nici nu-i plac.

Tipii cărora le plac cu adevărat ardeii iuți nu cer să le fie serviți *lângă* felul principal. Domnul Burrito de Mic-Dejun pur și simplu nu voia ca lumea să creadă că e un papă-lapte – doar că el s-ar fi exprimat prin alt cuvânt.

Ușurel, Cassie! m-am muștrat în gând. *Să evităm obscenitățile.*

De regulă, nu prea înjuram, dar aveam prostul obicei de a prelua caracteristicile altora. Dacă m-ai fi pus într-o cameră cu un grup de englezi, aș fi ieșit de acolo cu un accent britanic. N-o făceam cu intenție, doar că de-a lungul anilor petrecusem mult timp pătrunzând în mințile altora.

Risc profesional. Nu al meu. Al mamei.

— Ai putea să-mi mai aduci câteva pachetele din astea cu unt? a întrebat tipul din stânga.

Am încuviințat din cap... și am așteptat.

— Mai adu apă, a mormăit tipul din dreapta.

Și-a umflat pieptul și s-a holbat la sânii mei. Am zâmbit forțat.

— Mă întorc imediat cu apa.

M-am abținut să adaug *perversele* la sfârșit, dar cu greu.

Încă speram că un tip de aproape 30 de ani, care se preface că-i place mâncarea piperată și se zgâiește la sânii chelnerițelor adolescente de parcă s-ar antrena pentru Jocurile Olimpice ale Căscatului Ochilor, se va arăta la fel de extravagant și în privința bacșișului.

Pe de altă parte, m-am gândit, plimbându-mă printre mese ca să umplu ceștile și paharele clienților, poate că e genul de bărbat care lasă cu ochii în soare chelnerițele mici și neajutorate doar ca să arate că poate.

Distrată, am întors situația pe toate părțile: ținuta domnului Burrito de Mic-Dejun; posibila lui profesie; faptul că prietenul lui, care comandase clătitele, purta un ceas mult mai scump.

O să insiste să achite el nota, apoi o să-mi lase un bacșiș de rahat.

Speram să mă înșel, dar eram aproape sigură că nu e cazul.

Alți copii își petreceau anii de grădiniță învățând alfabetul prin cântece. Crescusem învățând un alfabet diferit. Comportament, personalitate, mediu – mama le spunea CPM și erau instrumentele meseriei sale. Modul ăsta de gândire nu putea fi întrerupt pur și simplu – nici după ce creștea suficient încât să înțelegi că, atunci când mama ta le spunea oamenilor că este clarvăzătoare, *mințea*, iar atunci când le lua banii, comitea o *escrocherie*.

Chiar și acum, după dispariția ei, nu mă puteam abține să descifrez oamenii, așa cum nu mă puteam abține să respir, să clilesc și să număr zilele până la aniversarea mea de 18 ani.

— O masă pentru o persoană?

O voce joasă și amuzată m-a adus brusc cu mintea în prezent. Persoana care vorbise părea tipul de băiat care s-ar fi simțit mai în largul lui într-un club simandicos decât în restaurantul ăsta modest. Avea un ten perfect și părul ciufulit cu pricepere. Deși intonase cuvintele ca pe o întrebare, nu asta formau – nu chiar.

— Sigur, am spus, luând un meniu. Pe aici, te rog!

Privindu-l mai atent, mi-am dat seama că Băiatul de Club e cam de aceeași vârstă cu mine. Un zâmbet îngâmfat îi juca pe buze; avea trăsături perfecte și mersul caracteristic

nobilimii de liceu. De îndată ce m-am uitat la el, m-am simțit ca un șerb.

— E bine aici? am întrebat, conducându-l la o masă de lângă fereastră.

— Numai bine, a spus el, așezându-se.

A privit alene prin încăperea, cu o încredere de sine impenetrabilă.

— Vine multă lume în weekend?

— Sigur, am răspuns.

Începeam să mă întreb dacă nu cumva îmi pierdusem capacitatea de a forma enunțuri complexe. Când am văzut cum mă privește, am bănuț că se întreabă același lucru.

— Te las puțin să te uiți pe meniu.

Nu a răspuns și în răstimpul ăsta scurt le-am dus notele de plată – la plural – lui Clătite și Burrito de Mic-Dejun. Mi-am spus că, dând suma pe din două, aș putea să mă aleg cu jumătate dintr-un bacșiș decent.

— Puteți să-mi achitați când doriți, am spus cu un zâmbet fals.

Am pornit înapoi spre bucătărie și am observat că băiatul de lângă fereastră mă urmărește. Nu mă privea în sensul că *sunt gata să comand*. De fapt, nu prea înțelegeam de ce se uită la mine, dar toate oasele din trup îmi spuneau că are un *motiv*. Nu mă părăsea senzația săcâitoare că îmi scapă un detaliu esențial legat de întreaga situație – legat de *el*. Băieții de genul lui nu mănâncă în asemenea locuri.

Nu se holbau la fete ca mine.

Stânjenită și prevăzătoare, am traversat încăperea.

— Te-ai hotărât? l-am întrebat.

Nu aveam de ales, trebuia să-i iau comanda, așa că mi-am lăsat părul să cadă și să-mi ascundă fața.

— Vreau trei ouă, a spus el, fixând cu ochii căprui puțină parte pe care o vedea din chipul meu. Și clătite. Și șuncă.

Nu era nevoie să-i notez comanda, dar brusc am simțit nevoia să iau un pix, doar ca să am ce ține în mână.

— Cum vrei ouăle? am întrebat.

— Spune-mi tu.

Răspunsul m-a luat prin surprindere.

— Poftim?

— Ghicește.

M-am uitat la el printre șuvițele de păr care încă îmi acopereau fața.

— Să ghicesc cum vrei să-ți pregătim ouăle?

A zâmbit.

— De ce nu?

Și cu asta, a aruncat mânușa.

— Nu vrei omletă, am spus, gândind cu voce tare.

Omleta era prea banală, prea comună, iar el era un tip căruia îi plăcea să fie puțin diferit. Dar nu prea diferit, deci nu voia ouă poșate – în orice caz, nu aici. Ochiurile prăjite doar pe o parte i-ar fi murdărit prea mult farfuria; ochiurile prăjite bine pe ambele părți ar fi murdărit-o prea puțin.

— Ochiuri, prăjite puțin pe ambele părți.

Eram la fel de sigură de concluzia mea cum eram de culoarea ochilor lui. Băiatul a zâmbit și a închis meniul.

— Nu-mi spui dacă am ghicit? l-am întrebat – nu pentru că aveam nevoie de confirmare, ci pentru că voiam să văd cum răspunde.

A ridicat din umeri.

— N-ar avea niciun haz.

Aș fi vrut să rămân pe loc și să-l privesc atent până când l-aș fi descifrat, dar n-am făcut-o. Am transmis comanda. I-am dus mâncarea. Până să mă dumiresc, a venit ora prânzului și restaurantul s-a aglomerat, iar când m-am întors, băiatul de lângă fereastră dispăruse. Nici nu așteptase nota de plată – doar lăsase pe masă 20 de dolari. Tocmai îmi ziceam

că pentru un bacșiș de 12 dolari ar fi putut să se joace cu mine de-a ghicitul după pofta inimii, când am observat că nu lăsase doar banii.

Ci și o carte de vizită.

Am luat-o. Complet albă. Litere negre. Spațiere uniformă. Avea o siglă în colțul de sus, în stânga, dar puțin text: un nume, o funcție, un număr de telefon. De-a lungul marginii de sus se înșiruiău trei cuvinte, trei cuvinte mici care mi-au tăiat respirația de parcă cineva m-ar fi lovit în burtă.

Am băgat cartea de vizită în buzunar – și bacșișul. M-am întors în bucătărie. Mi-am tras sufletul. Apoi m-am uitat la ea din nou.

Tanner Briggs. Numele.

Agent special. Funcția.

Biroul Federal de Investigații.

Trei cuvinte, dar m-am holbat la ele atât de mult, încât mi s-au încețoșat ochii și n-am mai văzut decât trei litere.

Ce-oi fi făcut ca să atrag atenția FBI-ului?

După o tură de opt ore, trupul meu era epuizat până-n măduva oaselor, dar mintea îmi vuia. Voiam să mă închid în camera mea, să mă trântesc pe pat și să mă lămuresc ce naiba se întâmplase în după-amiaza aceea.

Din păcate, era duminică.

— Uitați-o! Cassie, tocmai ne pregăteam să trimitem băieții să te caute.

Mătușa mea Tasha se numără printre frații mai rezonabili ai tatei, așa că nu mi-a făcut cu ochiul și nu m-a întrebat dacă îmi găsisem un iubit cu care să-mi ocup timpul.

Astfel de intruziuni cădeau în sarcina unchiului Rio.

— Mica noastră cuceritoare! Umbli și frângi inimi? Bineînțeles că asta face!

Fusesem nelipsită de la cina de duminică încă de când Serviciile Sociale mă azvârliseră la ușa tatei – în sens metaforic, slavă Domnului! – când aveam 12 ani. După alți cinci, încă nu-l auzisem pe unchiul Rio să pună o întrebare la care să nu răspundă imediat tot el.

— N-am iubit, am spus.

Era un scenariu îndelung exersat și asta era replica mea.

— Jur.

— Despre ce vorbim? a întrebat unul dintre băieții unchiului Rio, trântindu-se pe canapeaua din camera de zi și legându-și picioarele peste marginea ei.

— Despre iubitul lui Cassie, a răspuns unchiul Rio.
Am dat ochii peste cap.

— *N-am iubit.*

— Iubitul secret al lui Cassie, s-a corectat unchiul Rio.

— Cred că mă confunzi cu Sofia și Kate, am spus.

În mod normal, nu le-aș fi scos în față pe verișoarele mele, dar vremurile disperate impuneau măsuri disperate.

— E mult mai probabil ca ele să aibă iubiți secreți.

— Pff! a exclamat unchiul Rio. Iubiții Sofiei nu sunt niciodată secreți.

Și așa mai departe - tachinări lipsite de răutate, glume între rude. Mi-am jucat și eu rolul, i-am lăsat să mă molipsească cu energia lor, am spus ce voiau să spun, am zâmbit așa cum voiau să zâmbesc. Era o atmosferă caldă și sigură și fericită, dar nu mi se potrivea.

Nu mi s-a potrivit niciodată.

De îndată ce m-am convins că nimeni n-o să-mi observe lipsa, m-am dus în bucătărie.

— Cassandra! Bun!

Bunica mea, cu brațele băgate până la coate în făină, cu părul cărunt legat lejer la ceafă într-un coc, mi-a zâmbit călduros.

— Cum a fost la muncă?

În ciuda înfățișării ei de bătrână mică și blândă, *nonna* conducea întreaga familie așa cum un general își conduce trupele. În clipa de față, cea care ieșea din formație eram eu.

— Ca la muncă, am răspuns. N-a fost rău.

— Dar nici bine? a întrebat bunica, mijind ochii.

Trebuia să-i răspund cu atenție, altfel aveam să mă trezesc cu zece propuneri de angajare în decursul unei singure ore. Familia le purta de grijă alor ei - chiar și când „ai ei” erau perfect capabili să-și poarte singuri de grijă.

— De fapt, azi chiar a fost bine, am spus, încercând să par veselă. Cineva mi-a lăsat un bacșiș de 12 dolari.

Și o carte de vizită de la FBI, am adăugat în gând.

— Bun, a spus bunica. E bine. Ai avut o zi bună.

— Da, *nonna*, am spus, traversând camera și pupând-o pe obraz, știind că-i fac o bucurie. A fost o zi bună.

La ora nouă, când toți au plecat, cartea de vizită îmi stătea în buzunar ca o bucată de plumb. Am încercat s-o ajut pe *nonna* cu spălatul vaselor, dar m-a expedit la etaj. În liniștea camerei mele, am simțit că mi se scurge energia din trup ca aerul dintr-un balon care se dezumflă încet.

M-am așezat pe pat, apoi m-am trântit pe spate. Arcurile vechi au scârțâit sub mine și am închis ochii. Mâna dreaptă mi-a alunecat spre buzunar și am scos cartea de vizită.

Era o glumă. Trebuia să fie. De aceea mi se păruse ciudat băiatul acela frumușel, ca scos dintr-un club de bogătași. De aceea mă luase în vizor – ca să-și bată joc de mine.

Dar nu părea cu adevărat genul de persoană care să facă așa ceva.

Am deschis ochii și m-am uitat la cartea de vizită. De data asta, mi-am îngăduit s-o citesc cu voce tare.

— Agent special Tanner Briggs. Biroul Federal de Investigații.

Cele câteva ore care trecuseră nu schimbaseră textul. FBI? Serious? Pe cine încerca să păcălească puștiul ăla? Arăta de 16, cel mult 17 ani.

Nu ca un agent special.

Doar special. N-am reușit să-mi alung gândul ăsta și privirea mi-a zburat pe nesimțite spre oglinda de pe perete. Una dintre marile ironii ale vieții era că moștenisem toate trăsăturile mamei, dar niciun strop din magia cu care acestea se îmbinaseră pentru a-i alcătui chipul. Fusese frumoasă. Eu